

פרוטוקול מס' 6

מישיבת ועדת המשנה לדיון בהצעת חוק חופש המידע, התשנ"ו-1996

יום שלישי, כ"ה בחשוון התשנ"ח (25 בנובמבר 1997), שעה 14:15

חברי הוועדה:

נכחו:

דוד צוקר - היו"ר

מוזמנים:

-	משרד המשפטים, משננה ליועמ"ש	-	עו"ד יהושע שופמן
-	משרד המשפטים	-	עו"ד סיגל קוגוט
-	משרד המשפטים	-	מייק בלס
-	משרד ראש הממשלה	-	אריה רוטר
-	משרד הבטחון, ראש מחלקת ארגון באג"ת	-	אל"מ איתמר יער
-	משרד הבטחון, לשכה משפטית	-	עו"ד ישי יודקביץ
-	משרד הבטחון, מלמ"ב	-	יוסי הלבדיין
-	משרד הבטחון, פרקליטות צבאית	-	סגן ענת ברודסקי
-	המשרד לבטחון פנים, סגנית היועמ"ש	-	נצ"מ רחל גוטליב
-	המשרד לבטחון פנים, ע' יועמ"ש	-	נצ"מ ענת שפי
-	המשרד לבטחון פנים, יועמ"ש	-	רפ"ק קלוד גוגנהיין
-	משרד האוצר, לשכה משפטית	-	עו"ד זיינה ירום
-	משרד האוצר, מנהלת מח' חקיקה, נציבות מס הכנסה	-	עו"ד תמר לומברוזו
-	משרד האוצר, לשכה משפטית	-	עו"ד אורית לב
-	המשרד לאיכות הסביבה, לשכה משפטית	-	עו"ד רינה משרני
-	המשרד לאיכות הסביבה, לשכה משפטית	-	איילת דוזן
-	המשרד לאיכות הסביבה, לשכה משפטית	-	רות רוטנברג
-	משרד הבריאות, לשכה משפטית	-	עו"ד נתן סמוך
-	המסוד לביטוח לאומי, לשכה משפטית	-	עו"ד אביבה גולדשטיין
-	הוועדה לאנרגיה אטומית	-	עו"ד בועז אורן
-	איגוד החברות הנסחרות בבורסה, יועמ"ש	-	עו"ד נתי שילה
-	איגוד החברות הנסחרות בבורסה	-	עו"ד רונית ארידור
-	הרשות לניירות ערך, מנהלת מח' אכיפה	-	עו"ד דניאלה גורני
-	הרשות לניירות ערך	-	שמעון וייס
-	התאחדות התעשיינים	-	עו"ד אריה נייגר
-	התאחדות התעשיינים	-	לימור לסטיגזון
-	קואליציה לחופש המידע, מרכז	-	ישי מנוחין
-	קואליציה לחופש המידע	-	ענת שקולניקוב
-	אדם טבע ודין	-	צהלי דור-גבריאלי
-	מרכז שלטון מקומי	-	שרון הברמן
-	לשכת עורכי הדין	-	עו"ד יובל אזני
-	לשכת עורכי הדין	-	עו"ד יובל לנדא
-	לשכת עורכי הדין	-	עו"ד שמואל סף

שלמה שהם יועץ משפטי:

דורית ואג מנהלת הוועדה:

אסתר מימון קצרנית:

סדר היום: הצעת חוק חופש המידע, התשנ"ו-1996, של קבוצת חברי כנסת

הצעת חוק חופש המידע, התשנ"ו-1996, של קבוצת חברי כנסת

הי"ר דוד צוקר:

שלום לכם. אני פותח את ישיבת ועדת המשנה לדיון בהצעת חוק חופש המידע.
אפתח בשני דברים הקשורים לפרוצדורה. האחד, נמצאים אתנו היום אנשי איגוד החברות
הנסחרות בבורסה. אתם לצורך עניין ספציפי?

נתי שילה:

אנחנו רוצים להיות נוכחים במהלך הדברים.

הי"ר דוד צוקר:

העניין הפרוצדורלי הנוסף הוא, שאנחנו הולכים קדימה, כאשר אנחנו משאירים
מאחורינו מדי פעם שאלות, או פתוחות או לא מנוסחות. אני מוטרד יותר, כמובן, מעניין
השאלות הפתוחות. עניין הניסוח הוא פחות חשוב. השאלה שלי, האם כדאי שאנחנו נגיע עד
סוף החקיקה, ואז נחזור אל כל השאלות שלא הוכרעו - אבל אז ניצור מרחק גדול מזמן הדיון
- או שבישיבה הבאה נעשה ישיבה של "סגירת חורים"?

יהושע שופמן:

אנחנו לא כל-כך רחוקים מהסוף.

הי"ר דוד צוקר:

אני פשוט חושש מאיכות ההחלטה, המרחק בכל זאת יוצר איזו שהיא בעיה. נסכם
כשנראה כמה אנחנו מתקדמים, ובחמש הדקות האחרונות של הישיבה, תודיעו מהם הנושאים
הפתוחים הלא מוכרעים.

אנחנו בסעיף 10, למרות שבסעיף 9 נשארו שתיים או שלוש שאלות לא מוכרעות.
כאמור, נדון בהן כנראה בישיבה הבאה, שאת מועדה נקבל מדורית ואג עוד מעט.

(קורא את סעיף 10 להצעת החוק הממשלתית).

יהושע שופמן:

זה סעיף שלא היה קיים בהצעת החוק הפרטית. אנחנו הוספנו סעיף זה כדי לתת משקל.
יש שיקול דעת בכל מיני נושאים, בעניין של המאמץ שכרוך בסעיף 9(ב), שרשות רשאית שלא
למסור מידע. אמנם קבענו עקרון, בניגוד לדעתם של חלק מהאנשים, גם בוועדת אוטונומיסטי
וגם בישיבות ועדת השרים, בניגוד לדעה שרוצה להגביל את החוק רק לבעלי העניין, ולקבוע
שאתה חייב לציין את האינטרס.

הי"ר דוד צוקר:

בוועדת אוטונומיסטי היתה הצעה כזו?

מייק בלס:

זה נדון ועלה, וזה לא נכנס בסוף.

יהושע שופמן:

ההמלצה של הוועדה היתה ללכת על הנוסח הזה. השארנו את העקרון, שאין צורך
להראות עניין; השארנו את הסעיף שלא צריך לציין. אבל מטרת הסעיף, שכאשר אדם מצביע
על העניין שיש לו, אז, באיזון בין האינטרסים הנוגדים, כשיכולים להיות אינטרסים של
הרשות מול האינטרס של המבקש, או של פרט אחר מול האינטרס של המבקש - הרשות תיתן
משקל לבקשה.

הי"ר דוד צוקר:

כלומר, חופש המידע מותנה בשאלת האינטרס של המבקש?

מייק בלס:

הסירוב. למה זה נוסף בכל זאת? הרעיון הבסיסי הוא באמת לא לדרוש את העילה, ולא שהפקיד ישקול אם העילה מצדיקה או לא מצדיקה עיון במידע. בסוף הדרך, בית המשפט יכול לעשות איזון בין הצורך של האדם לצורך של הרשות בחסיון.

היור דוד צוקר:

יעשה את זה בית המשפט, פה אתה מדבר על הרשות.

מייק בלס:

חשבנו מלכתחילה, שממילא גם הפקיד, מן הראוי שיעשה, אפילו לא צריך לכתוב את זה, כי גם הוא צריך להביא בחשבון. החלטנו בסוף כן לכתוב את הדבר הזה, בשביל לעזור לפקיד לדעת, שאתה יכול להביא בחשבון את השיקול של האיש, ואם הוא כבד משקל, תן לזה משקל כבר בשלב הראשוני, כשאתה בוחר את הצורך שלו.

יהושע שופמן:

למשל, סעיף 9(ב), אומר שהרשות אינה חייבת למסור מידע בנושא חוות-דעת תחקיר פנימי. בעקרון, זה מידע שיש הצדקה לחסיון לגביו, אבל לא כאיסור, אלא כהיעדר חובה למסור. כאשר זה נוגע לאדם עצמו, יש משקל יתר.

שמאל 9:

אם המטרה בעצם להחמיר עם הפקיד, כלומר, שישקול פעמיים לפני שהוא מסרב, נוסף את המלה "בבואה לשקול סירוב מסירת מידע", ואז בעצם אתה מפנה את האצבע לכיוונו.

יובל אזני:

נקבל פה בדיוק את התוצאה ההפוכה.

אריה רוטר:

כפי שאני מבין, סעיף 9(ב) זה איסור קטגורי, אין כאן שיקול דעת, אז שיתוקן הסעיף.

ענת שקולניק:

גם יכול להיות רלוונטי לפסקה 9(א). למשל, כשהשר מחליט האם להוציא את התעודה, כשיש עניין ציבורי חשוב, הוא עדיין יכול לשקול. אבל אני מסכימה להצעה הראשונה - אני מבינה, שהמטרה היתה בעצם להוסיף לזכויות של האזרח כאן, אז שזה לא יהיה "בבואה לשקול מסירת מידע לפי חוק זה", זה נשמע נייטרלי. צריך איזה שהוא ניסוח כגון "אף אם חליט החריגים לסעיפים 8 ו-9, תשקול הרשות את מסירת המידע, על-פי עניינו של המבקש".

ישי מנחין:

באופן כללי הסעיף הזה עומד בניגוד לרוחו של החוק. רוחו של החוק אמורה להיות, שאף אחד לא צריך לתת הסבר לפקיד למה הוא רוצה את המידע. דרך הסעיף הזה נכנס, שאתה כן צריך להגיד לפקיד למה אתה צריך את המידע. אנחנו לא צריכים להגיד לפקיד למה אנחנו רוצים את המידע, והפקיד צריך לתת את המידע, למעט חריגים.

יובל אזני:

האפקט הוא בדיוק הפוך. אם אתה צריך להסביר מלכתחילה למה אתה מבקש את המידע, אתה נותן את הסיבות, אולי סיבות לא ענייניות למה לסרב לך.

מייק בלס:

אתה לא צריך.

יובל אזני:

אני לא מבין למה צריך את זה בהקשר הזה. אם לא סעיפים 9 ו-8, ממילא לרשות יש זכות לסרב לתת לי מידע במקרים מסויימים. יוצא שההסבר של מבקש המידע כבר לא

רלוונטי. אם במקרה מסויים סעיפים 8 ו-9 חוסמים, ויש רלוונטיות למי שמבקש, אז בשאלתה נוספת שישאלו אותו מה עניינו, דווקא לגבי סעיפים 8 ו-9 הוא יוכל להגיד, זה העניין שלי, ואז ישקלו את כל העניינים האמורים לגבי סעיפים 8 ו-9, לאור הרלוונטיות של המבקש, אבל לא מלכתחילה. כי מלכתחילה ייווצרו מצבים כאלה, לא ענייניים, והפקיד יחליט מאינטרסים של הרשות לא למסור, כי אולי הוא ינחש את הכוונה, למה האדם רוצה מידע, וזה נוגד את מהות החוק עצמו.

יהושע שופמן:

המטרה כתובה גם בדברי ההסבר. אם מישהו סבור שהניסוח אינו קולע למטרה, אז אפשר לשקול ניסוח אחר. אני לא רוצה, כמו שגם נאמר, להגביל את זה רק ל-9(ב). גם בעניין שיקול דעת השר וגם בגלל הערכת הסיכון, זה נכון שבאופן כללי 9(א), זה איסור למסור את המידע, אבל יש תמיד שיקול דעת. ואנחנו ממליצים, שכאשר מדובר במידע של אדם על עצמו, אז האינטרס של הגילוי יגבר.

אין לי ספק, שהרעיון כאן קודם כל הוא לא לתת לבית המשפט לעשות את כל השיקולים. אנחנו רוצים, ש כמה שפחות דברים יגיעו לבית המשפט, ואנחנו רוצים שאדם יגיד, אני לא צריך להגיד לך למה, אבל כשיש למישהו אינטרס, אינטרס חשוב אישי, מן הסתם הוא גם יסביר והוא גם ינסה לשכנע, שעל אף הקשיים, שעל אף הסאמצים, שעל אף הפנימיות של המידע, יש סיבה טוב מאוד לתת לו את המידע. וזאת אנחנו רוצים שהפקיד ישקול מהשלב הראשון.

הי"ר דוד צוקר:

אני מבין אם כן, שהכוונה של הסעיף, אם אנסח עכשיו לא בלשון משפטית, אומרת, שכאשר באה הרשות לסרב לשרר מידע, אלה סעיפים 8 ו-9, היא תשקול - - -

יהושע שופמן:

היא באה לשקול האם לסרב.

הי"ר דוד צוקר:

אם כך, אני מבין, שסעיף 10 צריך להיות: כאשר הרשות באה לשקול סירוב מידע, היא תעמיד על כף המאזניים השנייה את האינטרס של מבקש המידע. אז תכתבו את זה.

ההצעה שהיתה כאן אמרה: "שבבואה לסרב", שיהיה ברור שהסעיף הזה באמת בא לאזן את האינטרס של אותה רשות ציבורית באיסור שחרור המידע. זה לא עולה מכך היום.

יהושע שופמן:

לא רצינו לכתוב: "בבואה לסרב". אנחנו אומרים, לפני שאתם מסרבים - - -

מייק בלס:

"בבואה לשקול שלא למסור מידע".

הי"ר דוד צוקר:

סעיפים 8 ו-9 זה סירוב מסירת מידע, וכך צריך לקרוא לזה. זה בהחלט עשוי לקבל גם פירוש שונה לגמרי, הפוך ממה שרצית להשיג, אז או שאנחנו לא מכניסים את סעיף 10 לניסוח בכלל, ואם מכניסים אותו ויש לנו עניין להכניס אותו, אם המטרה היא כפי שאמרת, אז להכניס בלשון אחר.

ישי מנחין:

העניין הוא שרשויות תמיד שוקלות לסרב.

הי"ר דוד צוקר:

סיכמנו כבר.

(קורא סעיף 11 מהצעת החוק הממשלתית).

שמואל ס'9:

קצת קשה לקבל זאת. כי אם אני לא יודע שהשמיטו לי, איך אני אדע ואערער על כך לבית משפט. כלומר, הסייג האחרון הוא משונה. אל תנמק למה, תגיד: "דע לך, השמטתי לך עמ' 2 ו-3", או "השמטתי לך קטע", אם עצם הגילוי למה עשוי לחשוף משהו. אבל שאני לא אדע שהשמטתי לי?

הי"ר דוד צוקר:

איך עולה מכאן שלא תדע שהשמטו?

שמואל ס'9:

הסיפא של סעיף 11 אומרת: "נעשו השמטות או שינויים כאמור, תציין זאת הרשות" - והנה הבעיה - "אלא אם כן אין לגלות עובדה זו, מהטעמים המפורטים בסעיף 9". אין לגלות שהורידו לי משהו.

הי"ר דוד צוקר:

רק מאותם טעמים שמפורטים בסעיף 9.

שמואל ס'9:

אז אין אני אעלה עליהם?

אריה נייגר:

אני רוצה לדעת אם זו הערה לסעיף 11 או שזו רשימת הנושאים הקשורים לניסוח. אם סעיף 9(ב), בעניין הסייג למידע סביבתי, יישאר, אז סעיף 11 לא יחול על מידע כזה. ויכול להיות שיש אינטרס שהרשות תמלא רק את חלק המידע שהוא רלוונטי, לא את כל החבילה, אלא את חלק המידע הסביבתי הרלוונטי, והשאר יישאר.

הי"ר דוד צוקר:

אז זה מתאפשר.

אריה נייגר:

זה לא מתאפשר, כי הסיפא של 9(ב)(3)(ב) מוציאה את זה בכלל מסעיף 9.

ענת שקולניק:

אבל זה מוצלב.

אריה נייגר:

אבל אנחנו עדיין לא יודעים מה יהיה בסוף סעיף 9, כי לא גמרנו לנסח אותו.

הי"ר דוד צוקר:

תרשום את זה בפניך, ואתה אחראי לזכור את העניין הזה.

יהושע שופמן, הערות לעניין שעלה בסעיף 11, מדוע שלא תצויין עובדת ההשמטה, מבלי כמובן להיכנס למהות, לתוכן ולמידע עצמו?

יהושע שופמן:

סעיף 11 נכנס לפעולה כאשר יש עילה לא למסור את המידע בכלל. אם אני מוסר את המידע כמו שהוא, אני פוגע בבטחון המדינה, ולכן אני יכול להגיד: "אני לא מוסר לך מידע בכלל". אבל סעיף 11 אומר: זו לא תשובה מספיק טובה. תעשה מאמץ למסור את המידע עד כמה שאפשר. כאשר יש מצבים שבהם - אני חושב שזה בעיקר עניין של ביטחון המדינה - אם אני מגלה, בהנחה שהסיפא מתקיימת, דהיינו שציון השמטה פוגע בביטחון המדינה, אז אם יש לי רק שתי אפשרויות: או לתת תשובה שלילית - ומותר לי לעשות לפי פסקה 9(א) - או למסור

בלי לציין את ההשמטה, אם אין לי אופציה שלא לציין את ההשמטה, אין לי ברירה, אלא לטוב למסור את המידע.

ענת שקולניק:

אתה מחוייב למסור תוך ההשמטה.

יהושע שופמן:

אם אנחנו יוצאים מתוך הנחה, שיש מקרה שאם אציין השמטה, זה יפגע בביטחון המדינה, זה יפגע בחסיון לפי סעיף 9, ואם אין לי אופציה למסור את המידע, בלי לציין את ההשמטה, אז אין לי ברירה אלא להפעיל את סעיף 9(א).

איתמר יער:

באופן גורף.

יהושע שופמן:

כן, לא למסור. השאלה שלכם יכולה להיות, בואו, תתנו לנו דוגמה, אבל אם אנחנו מקבלים את העקרון שאכן יש מצב - אם אין מקרה כזה, אז הטיפא לא צריכה להטריד אותנו - אבל שיש מצב שבו ציון השמטה יפגע בביטחון המדינה, אז בלי הטיפא יש לי רק אפשרות אחת, לא למסור את המידע. מתי זה יכול להיות? - קיום איזו יחידה שאני לא יכול לגלות אפילו שהיא קיימת.

הי"ר דוד צוקר:

שאי-אפשר לומר שהשמטתי את דבר קיומה של היחידה.

איתמר יער:

כי אז בעצם תדע שהיא קיימת.

יהודא לנדא:

בנסיבות האלה עדיף ללכת בדרך הארוכה, לא למסור את המידע, להעמיד את העניין למבחן משפטי, ובמבחן המשפטי יעלה כל העניין הזה, ובית המשפט יחליט מה שיחליט.

הי"ר דוד צוקר:

זה קיים.

יהודא לנדא:

אני מדבר בהתייחס לטיפא. מה שמנסה יהושע רזניק להגיד לנו: נשאר את הטיפא - - -

הי"ר דוד צוקר:

כי אם נקבל את בקשתכם, המצב יהיה יותר גרוע.

יהודא לנדא:

אז אני טוען שעדיף, שהמצב יהיה יותר גרוע, שהעניין יבוא בפני הכרעה משפטית, מאשר שאני אקבל מידע חלקי.

שמואל סף:

ההצעה בעצם אומרת, למעשה: אני לא יכול לספר לך שיש 12 עמודים, אני אומר לך: שמונה. אני אומר לך, חד וחלק, שאני לא חושב שיש מקרה אחד שאתה לא יכול לספר שהודת שלוש עמודים. אני לא רואה מקרה כזה.

איתמר יער:

בהנחה שיש פעילות שחלקה חסויה וחלקה לא, אז יש לך דוגמה.

הי"ר דוד צוקר:

השמטנו מן הדוח את הקטע שבו קבוצת ספנים עברית הפליגה למלטה כדי לחסל את שקאקי.

שמואל סג:

ההערה שלי, אם כך, לא הובנה, אני לא אמרתי שתגיד לי למה, או מה התוכן של מה שהשמטת, לא את זה אמרתי.

הי"ר דוד צוקר:

כלומר, עמ' 3' עד 6' איננו?

שמואל סג:

אז אני יודע שחסר, אם משהו חסר לי.

הי"ר דוד צוקר:

כתוב למטה: "לא נמסר במלואו".

שמואל סג:

זה מה שאמרתי.

אני יכול עם זה ללכת לבית המשפט ולהגיד: אני יודע שקיבלתי מסמך לא שלם. אני מבקש שבית המשפט ייכנס, יסתכל, אפילו במעמד צד אחד, וישקול אם באמת הם צודקים. אבל אם אני לא יודע שהשמיטו, למעשה נוצר איזה מידע שנמצא ברשותו של איש מסויים.

ענת שקולניק:

אני אתן דוגמה. דוח מבקרת המדינה, דוח החקירה של השב"כ בעזה ב-1988-1980 עד 1992. נמסר לעתונות, בהודעה הרשמית, שמפרסמים 20% מהדוח. לא נמסר כי השאר הסודי, לא נמסר ולא אמרו מלה אחת מה נמצא בשאר ה-80%. אבל מי שרוצה ללכת ולתקוף את הנושא של פרסום הדוח, יכול לעשות את זה היום. אם לא היו אומרים שחסרים 80%, אי אפשר אפילו היה לעלות על זה.

יהושע שופמן:

למה העובדה הזאת תיפגע בביטחון המדינה? העובדה שזה פורסם כך, ואף אחד לא העלה על דעתו שההשמטה - - -

ענת שקולניק:

באמת קשה מאוד לחשוב על דוגמאות, ובאמת לא נתנו כאן, לא מה נמחק, או איזה סוג מידע נמחק, אלא עצם העובדה שנעשתה השמטה. קשה באמת לחשוב על דוגמה, שזה אכן הדבר שיפגע. לעומת זאת, כמובן שיש חשש שזה דרך לסנדל.

הי"ר דוד צוקר:

ההצעה שעומדת כאן, לא כמו שנראה בהתחלה, היא שבאותם מקרים, שבהם מתוך כלל המידע האסור בפרסום יש חלק המותר בפרסום, ייאמר, יצויין באיזה שהוא אופן, שמדובר במידע חלקי, זה כל מה שהוצע.

רחל גוסליב:

זה נראה לי נכון, זה לא נראה לי בעייתי.

הי"ר דוד צוקר:

אני מבקש שתבואו בדברים עם מי שעוסק בזה בממשלה לגבי ההצעה שעומדת עכשיו, שאני נוטה לקבל אותה, אבל לא פני שתחזרו עם חוות-דעת, שתצויין העובדה, שבהצעה מדובר במידע חלקי, מידע לא מלא, ואני לא נכנס עכשיו לניסוח.

מייק בלס:

בעצם, לשקול את השמטת הסיפא.

נות רוטנברג:

לשים נקודה אחרי הרשות.

יהושע שופמן:

אין ספק שניתן לעשות זאת בלי לפגוע באינטרסים של סעיף 9, השאלה אם ניתן לעשות זאת בלי לפגוע בעקרון של גילוי כמה שיותר מידע.

היו"ר דוד צוקר:

הכל כפוף לסעיפים 8 ו-9.

יהושע שופמן:

לא, מה שאני אומר, שאין ספק שאני יכול למחוק את הסיפא, השאלה אם התוצאה היא שאני מוסר יותר מידע או פחות מידע. אבל אנחנו נשקול זאת שוב. המקרים הם נדירים ביותר. כלומר, אבקש לדעת את מדינות דרום-אסיה, שיש לנו קשרי מסחר, אז להגיד: מדינה א', ב', ג' ועוד מדינה רביעית, שאני לא יכול למסור על-כך.

יהודא לנדא:

ולכן, התיקון לא צריך להיות בזה שנשים נקודה לפני המלים "אלא אם כן לא ניתן לגלות", אלא צריך לכתוב "תצוין הרשות כי הושמט דבר-מה".

היו"ר דוד צוקר:

לא הצעתי להשמיט את הסיפא, כי לא זה הסיכום, הסיכום הוא שנשקול את האפשרות, שכאשר משחררים מידע חלקי, מתוך מסכת רחבה יותר של אינפורמציה, תצוין עובדת חלקיות המידע. מחיקת הסיפא לא בהכרח עונה למה שאמרתי. למעט השאלה הזו, אנחנו מאשרים את סעיף 11.

סעיף 11 אושר, למעט ניסוח עובדת חלקיות המידע

היו"ר דוד צוקר:

אנחנו עוברים לסעיף 12.

(קורא את הסעיף מהצעת החוק הממשלתית).

99 סקה (ב), המוזכרת - זו התקופה שבמהלכה צריך למסור את המידע למבקש.

יהושע שופמן:

כיוון שיש לנו גם אינטרס הפרטיות ואינטרסים מסחריים ואחרים של צד שלישי, אנחנו רוצים שהדיון יהיה לא רק בין הרשות לבין המבקש, אלא במקרים המתאימים גם הצד השלישי שעלול להיפגע. סעיף כמעט זהה מופיע בהצעת החוק הפרטית, יש רק שינויי נוסח.

שרון הברמן:

לסעיף הזה מתייחס בעיקר סעיף 9(ב) האומר, כי, למשל, מידע שמסירתו אסורה לפי חוק הגנת הפרטיות, בכלל לא ייכנס בסעיף הזה. לגבי הדברים האלה, אני חושבת שצריך להוסיף, והערתי על-כך בפעם הקודמת, בפסקה 9(ב), הוראה שאומרת: שרשות מקומית או ושות ציבורית רשאית לא למסור מידע שכולל פרטים על אודות צד שלישי, אשר מסירתם עלולה לפגוע בצד השלישי, כי אחרת אין לך את הצד השני של המשוואה כאן.

ענת שקולניק:

זה בדיוק להיפך, הסעיף הזה הוא סעיף פרוצדורלי. הזכויות המהותיות של צדדי ג' מוגדרות בחוק. לכן, אני מציעה, ולדעתי זה מאוד חשוב כדי למנוע אי-הבנה, לכתוב אחר המלים "לפגוע בצד שלישי": "כאמור בפסקאות 9(א), 4), (5) ו-6) (ב) (3)".

שמעון וייס:

הסעיף מטיל על הרשויות הגבלות, שהן לא יכולות לעמוד בהן. משום שמה שהסעיף בעצם מבקש מהרשות, זה לנסות לעסוק בשלב הראשון באיזון האינטרסים בין צד ג' לבין המבקש. עם כל הכבוד לרשויות, אני חושב שזה תפקידן. התפקיד שלהן הוא לומר למבקש: אדוני, המידע נוגע לצד ג', נמסור הודעה לצד ג', והצדדים הנוגעים בעניין יגיעו לבית המשפט. לא הרשות תעשה את איזון האינטרסים. זה נטל בלתי-נסבל, גם לא נכון להטיל נטל כזה.

נתי שילה:

הסעיף הזה הוא מאוד בעייתי לחברות הציבוריות הבורסאיות, שלמעשה חלים עליהן כללים של שני חוקים עיקריים: חוק אחד, הוא פקודת החברות, שממילא יש בו פרוצדורה של אותם נתונים ומסמכים לגבי חברות, שניתן לקבל אצל רשם החברות; לגבי החברות הבורסאיות ישנו חוק נירות ערך. החוק הזה, עיקרו הוא חוק של גילוי ומתן מידע לציבור. יש גם פרטים ברורים ומדויקים, איזה מידע חברה ציבורית חייבת לתת לציבור בדוחות תקופתיים, וישנה הרשות לניירות ערך שמפקחת על העניין הזה, וכל העניין הזה מסודר.

בהקשר הזה, המסגרת הזו חייבת להישמר. כאן יש איזו מין פריצה נוספת, שמישהו יכול לבוא לרשות לניירות ערך, מעבר לדברים שפורסמו, ולבקש מידע לגבי חברה X או חברה Y, שהרשות מספלת בה כרגע, או שנידונה, או שיש איזו בעיה עם דוח מסויים שלה, או דברים מהסוג הזה, מעבר למה שהיו חייבים לפרסם. זה מצב מיוחד שצריך "להחדיג" אותו מהסעיף הזה, כי באמת חוק נירות ערך הוא חוק של גילוי לציבור. אז מה שלא נקבע שם, אולי צריך לתקן את זה בחוק נירות ערך.

אריה נייגר:

השאלה היא, כיצד תדע הרשות שהמסירה לא תפגע בצד השלישי?

ישי מנחין:

כיוון שזה עלול לפגוע בביטחון המדינה.

אריה נייגר:

רק אני, הצד השלישי, יודע אם המידע שלי עלול לגרום לי נזק.

אריה נייגר:

לכן פונים אליך בכל מקרה שיש אפשרות - - -

אריה נייגר:

אבל התנאי לפנייה, שהמידע עלול לפגוע.

מייק בלס:

בקריאת החומר רואים ויודעים, או אמורים לדעת, פחות או יותר. הדברים האלה כבר קיימים בפועל, כאשר מוגשים למשל מסמכים במכרזים. במכרזים מוגש מסמך מסויים לרשות, הרשות בחרה זוכה. בעיקרון, ההצעה של הזוכה חייבת לעמוד לעיון כל הצדדים האחרים שהפסידו במכרז, למעט הסודות המסחריים שגלומים בה. לפעמים מבקשים מראש לסמן בהצעה מהו סוד מסחרי או עסקי שראוי להגנה, אבל לפעמים זה לא קורה. כאשר בא מישו ומבקש לראות את ההצעה הזוכה, הרשות צריכה לדעת, שהיא לא תגרום להפרה של תקנות חובת המכרזים בגלל חשש שיש פה איזה שהוא סוד מסחרי. הרשות צריכה לפנות לזוכה ולהגיד לו: הוגשה פנייה לראות את ההצעה שלך - בתקנות חובת המכרזים גם של מערכת הביטחון וגם הכלליות, זה קבוע בהן - האם יש שם איזה שהוא סוד מסחרי, לפני שאני נותנת את זה? כי ברור שאם מישו הגיש הצעה, אז יכול להיות שיש שם משהו, שאני לא יודע.

יכול להיות שרשות זעירה תרבה בפניות לצד ג', כדי להיות שקטה. רשות פחות זעירה, יכול להיות שתחליט בעצמה, ואם היא תעשה עוולה היא תשלם אולי פיצויי נזיקין כאלה ואחרים. אבל אין מנוס, בסיטואציה הזאת, אלא בשלב ראשון, בכל ניסוח שלא נבחר, שיופעל שיקול דעת על-ידי הרשות אם זה עלול לפגוע בצד ג', או להתייחס אליו באיזו שהיא צורה שיכולה להשפיע. ברור, שלא בכל מסמך שבו מופיע שם של צד ג' יש הצדקה לפנות אליו, וכל אדם שיקרא את זה יגיד: אין שום דבר שעלול לפגוע.

לכן, אין מנוס זולת לתת איזה שהוא שיקול דעת לרשות, ולקוות שהיא תפעיל אותו בתבונה במקרים הנכונים. הבעיות כבר קיימות גם היום, ולא צריך את החוק הזה, כבר היום מוגשות בקשות לקבל מידע מתוך תיקים של הרשות, ויש שם לפעמים התייחסויות לחברות, לצד ג', וגם היום צריך להפעיל שיקול דעת מצד הרשויות במקרים האלה.

שמואל 9:

יש כאן כמה בעיות, והבעיה שכרגע עסקת בה, כפי שהיא מוצגת היא לא פשוטה. החוק הזה, לראשונה מחייב אותם לענות. היום לא חייבים לענות. פה עוד אין חובת הנמקה מסוימת. החוק הזה בפעם הראשונה אומר: לאזרח מותר לקבל מידע, בלי כחל וסרק, חוץ מסייגים, זוהי חובה ראשונית. זאת אומרת, המצב משתנה היום.

צריך להשאיר את זה כרשימה פתוחה, לשיקול דעת של פקיד זה או אחר. לגרום לאזרח שרוצה מידע, אולי בתום לב, לרוץ ולהריץ מערכת שלמה, בגלל שפקיד חשב, זה לא נראה לי טוב. להשאיר רשימה פתוחה, שצד ג' יחשוב, מה לגביו סודי, גם זה לא נראה לי טוב. צריך לתחום את סוג המידע שצד שלישי מוגן בו. זה יכול להיות על-פי חוק, ויש היום חוק הגנת הפרטיות, ויש הסעיף הזה של סוד מקצועי, יש לנו כמה סעיפים. מעבר להם יש הגנה נוספת שניתנת לפקיד, או על-פי שיקול דעת של צד ג'. יש לי בעיה עם זה.

יהושע שופמן:

הסברנו שהסעיף הזה הוא סעיף פרוצדורלי. הפקיד מגיע למסקנה שזו לא פגיעה בפרטיות, אבל בגלל שיש הגנות בחוק הגנת הפרטיות, ואפשר למסור את המידע, וזה עלול לפגוע בצד השלישי, ניתנה זכות סיעון לצד השלישי.

שמואל 9:

אני אלך איתך. הפקיד השתכנע, ומסתבר שאין הגנה על הזכות של צד שלישי, זה משהו סובייקטיבי שלו, ואין הגנה על זה. הפקיד לא מסר את המידע.

מייק בלס:

מבקש המידע יעזר לבית המשפט, ובית המשפט יכריע בין עמדת הפקיד וצד ג' לבין עמדת המבקש. אם אין הגנה, כפי שטען צד ג', מבקש המידע יקבל את המידע; ואם יש הגנה, וצדק צד ג' ואחריו הפקיד, אז מבקש המידע לא יקבל את המידע.

שמואל 9:

למה לא על-פי חוק, על-פי דין?

יהושע שופמן:

סליחה, זה כתוב. אחרי קבלת תשובת הצד השלישי, אם הפקיד הממונה על מסירת המידע רוצה לסרב, עילת הסירוב זה לא סעיף 12, עילת הסירוב זה סעיף 9. הוא צריך להגיד: אחרי ששמעתי את הצד השלישי, שוכנעתי שאין לגלות את המידע, לפי פסקה 9(א)(6) לצורך העניין או לפי 9(א)(5); עילת הסירוב, לעולם היא לפי סעיף 9. סעיף 12 לא מספק עילת סירוב. סעיף 12 מספק זכות סיעון לאדם העלול להיפגע.

שמואל 9:

הבנתי שסעיף 12 הוא פרוצדורה, אבל אני הולך לתוכן. בפרוצדורה הזאת יש איזו שהיא תקלה: תקלה לרשות, תקלה לצד ג', תקלה למבקש. אנחנו נשים את כולם בסחחורת של משפטים, כאשר אם נציין שהרשות יכולה לעצור רק אם יש לה סמכות על-פי דין, יכול להיות הדין הזה או דין אחר, בעצם זו ההגנה שלה.

יהושע שופמן:

הסירוב לפי סעיף 9.

שמואל סג:

איפה זה כתוב?

היו"ר דוד צוקר:

אין סעיפים אחרים שמתירים סירוב.

שמואל סג:

יש חוקים אחרים.

יהושע שופמן:

כל חוק אחר נכנס לסעיף 9 דרך 9(א)(6). אם יש עילה לפי חוק הנוטר או לפי חוק אימוץ ילדים או לפי כל חיקוק אחר, אז עילת הסירוב היא 9(א)(6).

שמואל סג:

אז נפנה את הסעיף לסעיף 9. צריך לכתוב: אם הוא לא רוצה בגלל מגבלות סעיף 9, יפעל א', ב' וג'. זה דבר ראשון, כדי לא להשאיר פתוח לפדשנות אחרת.

דבר שני. כשאתה מציין שלוח הזמנים לא פוגע בשלושים יום, אז צריך להודיע לצד המבקש: זע לך, ששלושים היום שמותדים לך, בעצם לא תעמוד בהם, כי הגשתי בקשה לצד ג'. כלומר, מישו צריך לדעת. יכול להיות שצריך להודיע במעמד הגשת הבקשה.

היו"ר דוד צוקר:

כלומר, אתה רוצה שיהיו העתקים של המכתבים.

שמואל סג:

זה לא חייב להיות העתק, אבל אפשר תשובת ביניים. השלושים יום, לא עומדים בהם, והחוק אומר: אתה צודק, שלושים יום לא תעמוד בהם. אלא יש עשרים ואחד יום, ויש פה אפשרות לערער. זאת אומרת, המועדים מתחילים להתארוך. אז אין המבקש יודע שאתה לא תתם מזלזל בו, אלא שיש לך סיבה טובה?

רות רוטנברג:

יש עוד בעיית פרוצדורה. סעיף 12(ג), המועד הראשון הוא עשרים ואחד יום, זו התשובה לצד השלישי. אחר-כך יש מועד לא ברור בסדרם חלפה התקופה להגשת עתירה. אין בחוק תקופה להגשת עתירה.

מייק בלס:

יש. סעיף 15(א). שלושים יום.

רות רוטנברג:

אולי כדאי לצרף את הסעיפים הפרוצדורליים, גם של הבקשה (סעיף 7) וגם את סעיף 13.

דניאלה גורני:

הסעיף אמנם הוא סעיף פרוצדורלי במישור התיצוני שלו, אבל הוא בעצם מכניס שינויים מאוד מהותיים. אני רוצה להתייחס לזה משתי נקודות ראות: נקודת ראות הרשות, ואני מייצגת כאן את הרשות, אבל אולי אגיד גם מלה מנקודת ראות אזרח.

מנקודת ראות הרשות, יש כאן בעצם הפיכת הרשות לפוסק בסכסוך, שבעצם היא לא צד בו ולא מעוניינת בו. נוצר מצב שהרשות טיפלה בעניין מסויים, למשל פירסמה מכרז, קיבלה

הצעות כאלה ואחרות, המכרז הזה נגזר, הכביש כבר נסלל, כולם שכחו מזה. פתאום בא מישהו ורוצה לראות את ההצעה של הזוכה. לרשות אין היום עניין בדבר הזה, הכל גמור, והיא צריכה להיכנס לסכסוך, להיות הפוסק בין עניינה של חברת X שזכתה במכרז - - -

היו"ר דוד צוקר:

אבל היא אוצרת את המידע.

דניאלה גורני:

כאשר היא קיבלה את המידע במסגרת המכרז, היה זה לצורך המסויים שלה, והיא מחזיקה אותו במאגר, בספרייה או במחסן. היא צריכה להיכנס עם כל הקושי המינהלי שיש לה בזה, ואני כבר עוזבת את ההיבט הכספי שבדבר, היא צריכה להשקיע מאמץ וגם משאבים בסכסוך שאין לה בו כל עמדה. בעצם, מה איכפת לה הוויכוח בין החברה הזוכה במכרז לבין איזו חברה מתחרה, שיש לה איזה שהוא עניין במכרז. למה היא צריכה שיכניסו את ראשה בכוח לסכסוך שאין לה בו כל עניין. היא צריכה להשקיע בכך משאבים של כוח-אדם, להתדיין בבתי משפט, דק משום שהיא "המחסנא" של המידע הזה. היא נגררת כאן לסכסוך לא לה.

יותר מזה, היא נגררת כאן להיות אפוסטרופוס, טוב יותר או טוב פחות, לעניינם של אנשים פרטיים. לצורך זה, כאן הדוגמה היא חברה מסחרית, אבל זו דוגמה פשוטה, ולא המורכבת והבעייתית ביותר, ואם אני החברה שזכתה במכרז, ועכשיו, פתאום, האינטרסים שלי כבר לא בידי, לא אני מגן על הפרטיות שלי, יש לי משרד X. הוא ישמע את ההתנגדות שלי, הוא לא יקבל אותה כווסט, אני, או שאשכנע אותו או שלא. אם שכנעתי - יופי, גם אז אני אגרו לבית משפט; אבל אם לא שכנעתי, העניינים שלי מופקדים בידי הרשות, בגלל שאני סללתי לה פעם כביש, והיא תחליט בענייני, והמידע שלי פרוץ לכל רוח. יש בזה עיוות.

מנקודת ראות של חברה מסחרית, היא עוד יכולה להיות עם זה, כי, בסופו של דבר, ננית, זה רק עניין של כסף, והמידע כולו הוא רק כסף, וההתדיינות תעלה לה, והוצאות שמנוכות ממס-הכנסה. אבל אם נקצין את הדוגמה ונעבור לעניין של אנשים פרטיים, זה מקבל מימדים בעייתיים מאוד. ישנו אדם שפנה לרשות, לפעמים אפילו פניית חובה - זאת אומרת, הוא אפילו לא יכול לשקול לא לפנות, לא לגשת למכרז או לא לבקש דיוור או מה שלא יהיה - והמידע שלו שוב מסור בידי רשות, שאו שתגן עליו טוב או שתגן עליו פחות טוב. האזרח הקטן, אדון יוסף כהן ממקום פלוני, כל חייו צפוי, בגלל הפנייה הזאת שלו לקבל משכנתא או לקבל זכאות של משרד השיכון, להיגרר לבתי משפט ולהתדיין. זה עולה לו כסף, שאין מי שישלם. למה, בגלל שהוא פנה לזכאות משרד השיכון, השתנתה מצבת זכויותיו כלפי כולי עלמא באופן כל-כך מהותי? אם יתנו את המידע, במסגרת משרד השיכון, כמה משכנתאות הוא אישר, בלי שמות ובלי פרטים, אז זה מידע על המשרד. ברגע שמישהו שואל "למה אדון יוסף כהן קיבל משכנתא?" צריך להסביר לו. צריך לתשוף את ענייניו. הוא צריך תמיד לחכות להודעה בדואר, לעמוד תמיד על המשמר, להספיק להגיב בעשרים ואחד יום - - -

יהודא לנדא:

את פותחת דיון בכל הקונספט שמאחורי החוק הזה.

דניאלה גורני:

סעיף 12 נחזה כסעיף פרוצדורלי, אבל הוא סעיף מאוד מהותי. ואולי זו הזדמנות לומר את זה.

יוצא, שבעצם על-ידי הפנייה הזאת-כל מערך זכויותיו של האזרח משתנה הרבה מעבר למה שנחזה ממבט ראשון. אתם אומרים: פרטיות. זה נכון. אבל מי מגן עליו מגינה עליו הרשות הציבורית. ושנית, הוא במצב של מגננה בלתי פוסקת. כי אם האדון הפונה היה מבקש ממנו במישרין את המידע, הוא יכול היה להיענות: סלח לי, מה זה ענייניך, שלום ולא להתראות. ברגע שאותו אזרח פנה בעניין קטן ומוגדר אל הרשות, מאותו רגע ענייניו פרוץ לכל העולם, ללא צורך להוכיח אינטרס, ללא שום דבר. אני חושבת שזאת תוצאה מאוד קיצונית. זה סעיף 12(ב), שקודם כל מפקיד את ההגנה על ענייניו קודם כל בידי הרשות.

מייק בלט:

למה סעיף 2 לחוק לא מעורר את הבעיה הזאת? למה סעיף 12?

דניאלה גורני:

גם סעיף 2 מעורר את זה.

דניאלה גורני:

בנוגע לאנשים שלישיים, החוק הזה מעורר הרבה בעיות. גם לי, כרשות, שאני פתאום מופקדת וצריכה להילחם בסכסוכים לא לי, וגם, סליחה, בתור אזרח, שאם פניתי פעם לאיזו רשות, אני צריכה לעמוד על המשמר כל חיי, אם היא תשמור על ענייני טוב או לא, אם יגררו אותי לבית משפט, מי ישלם לי עבור ההוצאות האלה?

אילת רוזן:

דניאלה גורני קונסיסטנטית, גם בישיבה האחרונה היא התנגדה לכך שהחוק הזה צריך לחול על מידע שמגיע מצד שלישי. וזו תפנית ושינוי בקונספציה של החוק. בגלל שעד עכשיו, בוועדת השרים לענייני חקיקה, בהחלטת הממשלה, היה מובן שהחוק הזה כן צריך לחול על צדדים שלישיים, בגלל שמאגר המידע שיש לממשלה כולל לא רק מידע שמייצרת הממשלה, אלא מידע שמגיע מצד שלישי, והרשות חייבת לעשות את העבודה הקשה והמלוכלכת ולהחליט אם צריך להפיץ את זה או לא, על-ידי כל מיני הגנות של פנייה לצד שלישי וכו'. לדעתי, אבן הפינה של החוק הזה, שהוא כן יחול על מידע שמגיע מצד שלישי, ובצדק.

ישי מנוחין:

אולי דוגמה מאוד פשוטה, כל מאגר האוכלוסין במדינת ישראל מנוהל על-ידי דיגיטל כ-Out-sourcing. ואז כל מידע שמופעל על-ידי Out-sourcing, על-ידי רשויות הממשל, אם מוציאים צדדים שלישיים, פתאום ייעלם.

דניאלה גורני:

יש סוגי מידע מסויימים שאפשר שהוא ינהל אותם. לדוגמה, איכות הסביבה; כבר היום מרשם האוכלוסין הוא גלוי לפי החוק, הנתונים שבמרשם גלויים, וזה לא חידוש. יש סוגי מידע מסויימים שאתה יכול לקבוע ביחס אליהם באופן קונקרטי. כאן יש לך משהו רחב מאוד, ושוב, אני מייצגת כאן גם את הרשות. המחשבה שאנחנו נצטרך להיות כאן הפוסק בסכסוכים, מה לי העניינים האלה?

יהודא לנדא:

אנחנו פה עסוקים בהספקת מידע, שזה חשוב, אבל אנחנו גם צדיכים לשמור על פרטיותם של האנשים. אני מציע לשקול, שיקול ערכי לא משפטי. כאשר אתה מדבר על-כך שהרשות הציבורית שוקלת לאפשר למבקש המידע לקבל את המידע, אתה לא נותן לרשות שום קו מנחה, מה יהיה שיקול הדעת שלה במישור הפגיעה בפרט של אותו צד שלישי.

שמאל 9:

הוא אמר סעיף 9.

יהודא לנדא:

יכול להיות שסעיף 9 הוא התשובה, אני לא בטוח. אבל אם אתה מפנה לסעיף 9, יש פה אפשרות לתת לרשות הציבורית לשקול, ואתה לא נותן לה שום קו מנחה. יכול להיות שאם תכניס איזה שהוא קו מנחה ערכי, כזה או אחר, תפתור את הבעיה של הגברת ותפתור את הבעיה של אותם צדדים שלישיים שיכולים להיפגע, ותאפשר עדיין את מסירת המידע.

הי"ר דוד צוקר:

זה לא נורא שמדי פעם חוזרים לעקרונות החקיקה, כי באמת אפשר לגעת בהם מכל מיני כיוונים, בכל מיני סעיפים. אני רוצה לומר, בעיקר לדניאלה גורני, אנחנו מטילים פה אחריות על הרשות, חד משמעית. חלק מן החוק הוא, שאנחנו מוסיפים תפקיד לרשות, וסבורים שלרשות יש תפקיד במימוש הזכות הזאת לקבל מידע.

דניאלה גורני:

השאלה היא, למה הפנייה המקרית של האזרח חושפת אותו לכזאת חשיפה?

היו"ר דוד צוקר:

זו השאלה השנייה שלך. היו לך שתי שאלות. אחת, מדוע לערב את הרשות? ההכרעה שמונחת ביסוד היסודות של החוק הזה, שהרשות - מוטל עליה או שהיא נוטלת לעצמה בתוקף חוק - תהיה חייבת לעסוק במימוש הזכות הזאת לספק מידע.

השאלה השנייה, שנדמה לי שיש לה תשובה בפסקה 9(ב) או 9(ג), במסגרת כל האיסורים והמגבלות על הרשות למסירת מידע. אני מקווה שעניין ההגנה על הפרטיות מובן כדבעי, אם לא - אנחנו צריכים לחזור לסעיף 9, ושם לבצר את ההגנה. אבל, אין ספק בכלל - נראה עוד אם נעשה סעיף מטרה וניצור בו את האיזונים בתחילת החוק - שכל חוק חופש מידע צריך לעמוד באיזון עם הזכות לפרטיות, איזון מסובך ופדובלמטי לפעמים, ולעתים יהיו מחלוקות איפה בדיוק נמצא האיזון. אבל, אין ספק, שהחירות החשובה הזאת עומדת, ותצטרך לעמוד, על-פי השקפתי, כל הזמן במבחן של הזכות לפרטיות. לפעמים הזכות לפרטיות תגבר על הזכות לחופש המידע, אין ספק גם בעניין הזה. אף אחד מאלה שהציעו את החוק הזה, או שתומכים בו, לא חושב שהחירות הזאת דורסת את כל החירויות האחרות. אנחנו לא נסוגים, לא מתפקיד הרשות ולא מההגנה על הפרטיות, שאני מקווה שמופיעה בסעיף 9.

יהושע שופמן:

אני חושב שההתנגדות, גם של שמעון וייס וגם של דניאלה גורני, היתה יותר בתפיסה ופחות ספציפית לרשות.

דניאלה גורני:

סעיף 13 לחוק ניירות ערך אומר, שאין לגלות מדיוני הרשות את המסמכים שהורשו לה במסגרת זאת. כך שלמעשה סעיף סודיות ספציפי הוא מן הסתם נכנס להגנות, ואז יהיה פטור מגילוי מכל וכל. מבחינה זאת, החברות הציבוריות אולי יותר מוגנות אצלנו מאשר במקומות אחרים.

יהודא לנדא:

יש גם שיקול דעת.

דניאלה גורני:

יש מידה של שיקול דעת גם לנו וגם לבית המשפט, שום דבר איננו חתום, אבל זה איננו המקרה המובהק שבו מישהו פונה ומבקש ומקבל את זה.

נתי שילה:

גם לנו יש מסמכים, והבורסה לא כל-כך מוגנת בהם כמו הרשות.

היו"ר דוד צוקר:

כפי שסיכמנו בתחילת הישיבה, תלווה אותנו בהמשך החקיקה, נשמור לך את הזכות להגיש - או לי, או שתפנה ישירות לנציגי היועץ המשפטי לממשלה - במידה ויש לך, הצעות לתיקון.

מייק בלס:

נתי שילה, האם אתה בכלל חושב שהחוק הזה משנה משהו מהמצב הקיים כיום, שבו כל אדם יכול לפנות לרשות ולבקש חומר, ויש לה שיקול דעת להחליט אם לתת או לא?

נתי שילה:

אנחנו חושבים שזה משנה.

היו"ר דוד צוקר:

נתי שילה יבוא איתכם בדברים.

אנחנו מאשרים את סעיף 12, למעט עניין אחד, שאני מבקש לבדוק אותו. עניין היידוע של הצד השלישי. במידה וצריך לשנות משהו בניסוח, להוסיף משהו על-מנת שהיידוע יהיה מלא לכל הצדדים, אז אני מבקש להוסיף לזה.

ישי מנחין:

מה שענת שקולניק הציעה.

רות רוטברג:

אולי גם בפסקה 15(א).

הי"ר דוד צוקר:

אם אתם חושבים שיהיה צורך, נחזור לזה.

ענת שקולניק:

זה ממש לא ברור כך. זה ממש מזמין טענות, עובדה שגם נשמעו כאן.

שמאל סף:

אם לא תהיה התייחסות לסעיף 9 - - -

הי"ר דוד צוקר:

יש התייחסות, אתה רואה שצריך לקבוע את זה כאן במפורש.

בואו, נעשה את זה יותר פשוט. זה נורא אם יהיה רפרנס בסעיף 9?

מייק בלט:

לסעיף 9 כולו?

הי"ר דוד צוקר:

לאותם סעיפים ספציפיים שצריך.

מייק בלט:

סביר באמת שהוא יפנה לאותם מקרים של פרטיות, לשלומו של אדם או לדברים כמו סוד מסחרי.

הי"ר דוד צוקר:

זה מה שהיא ביקשה.

מייק בלט:

יחד עם זאת, למה לסגור כרגע את האפשרות שהוא יפנה למשהו אחר, שעדיין יהיה רלוונטי מבחינתו?

הי"ר דוד צוקר:

יהושע שופמן, אתה רוצה לשקול זאת שוב?

יהושע שופמן:

כן.

הי"ר דוד צוקר:

אנחנו מאשרים את סעיף 12 כלשונו, עם תוספת אחת שאני אבקש להוסיף, כפוף לשתי הערות. אחת, עניין היידוע על-כך שהוגשה בקשה, ובעניין השני, שבו אנחנו לא מכריעים, אבל במידה ותחשבו שיש צורך ב-reference לאותם סעיפים ספציפיים שנתנים הגנות, תחזרו ותודיעו לנו, זה נשאר בטעון דיון. למעט זה, סעיף 12 מאושר.

סעיף 12 אושר, כפוף להערות המוזכרות לעיל

שרון הברמן:

אני חוזרת ומתריעה על הסכנה. להפוך את הרשות הציבורית, להכניס אותה לסכסוך שבין צדדים, זה דבר מאוד מסוכן. ולא תמיד הפקיד שצריך לשקול את האינטרסים המנוגדים מודע לכל הבעייתיות.

הי"ר דוד צוקר:

אני מניח שנישאר בחילוקי הדעות.

אנחנו עוברים לסעיף 13, ונעבור סעיף, סעיף.

(קורא פסקה 13(א)(1) מהצעת החוק הממשלתית).

שמואל ס:

צריך לראות את כל הסעיפים תחת מישקף אחר, והוא - האם הזמן לא משפיע על ההגבלה הזו? אולי בפסקה (1) לא, אבל כשנעבור לסעיפים האחרים צריך לבדוק את זה.

מייק בלס:

חוק הארכיונים מסדיר את מימד הזמן.

הי"ר דוד צוקר:

הוא טוען שיכול להיות שאפשר לשחרר לפני כן.

מייק בלס:

צריך לפנות לשר או לגורם מוסמך אחר, על-פי חוק הארכיונים, שיפעיל את סמכותו לקצר. כמו שלמשל עשה שר הביטחון בענייני ביטחון שלפני 50 שנה. יצחק דבין ז"ל, כשהיה שר ביטחון, הורה לקצר את התקופה לשנת 1956 במהלך שנות ה-90. זאת אומרת, הפחית את התקופה בערך ל-40 שנה. גם זה דורש עבודה, כי בחוק הארכיונים יושבים אנשים וממיינים את המסמכים לפני שהופכים את זה למידע פומבי. אני חושב שהפתרון הוא בזמן, ודאי בענייני ביטחון, הזמן הוא לא טווח של שנה, שנתיים, שלוש. אבל זה עובר לתחום של חוק אחר, שלא כדאי להעמיס על החוק הזה - - -

שמואל ס:

אני לא בטוח לגבי שאר הסעיפים.

ענת שקולניק:

אני רוצה להעיר הערה יותר כללית, שמתייחסת להרבה מהסעיפים הקטנים כאן. ההתייחסות כאן צריכה להיות לא לגופים, אלא לתפקודים. ברור שדברים שמדברים על התפקוד - - -

הי"ר דוד צוקר:

של פונקציות ולא של מוסדות. רק שהרבה יותר קשה לנסח פונקציות. הגדרה מוסדית היא יותר קלה.

ענת שקולניק:

אין ספק. אבל הרבה מידע שכלול בה, אין סיבה להחסות אותו, ואני מזכירה שקיים גם בסעיף 9 הסנדול הכפול לגבי מידע, ולכן, נראה לי סוג הניסוח של סעיף קטן 8, שמדבר על מידע שנאסף לצרכי חקירה ומידע מודיעיני. כאן זה לגבי גוף או רשות, שיש להם סמכות חקירה על-פי דין. אבל נראה לי שניסוח כזה, או דומה, יכול להיות גם לגבי כל הגופים האחרים.

היו"ר זוד צוקר:

אני רוצה לשאול את נציגי משרד המשפטים ואת נציגי צבא ההגנה לישראל. נאגרת גם אינפורמציה שעל-פי סעיפים אחרים בחוק, כלומר, על-פי סעיפים מהותיים, לא יכולה להיות לכס התנגדות לשחרור אותה, להעמידה לרשות הציבור. אבל הניסוח כאן של סעיף 13, הוא באמת ניסוח מוסדי, ולכן הוא גם גורף, כלומר, מוחלט, והוא כולל כל אינפורמציה שנוצרה שם, גם כזו שלא היתה עומדת במבחנים של סעיף 9.

מייק בלס:

גם מספר גילי ניירות הסואלט שנרכשו.

ישי יודקביץ:

מערך המודיעין של צבא ההגנה לישראל.

היו"ר זוד צוקר:

מייק בלס, גם אינפורמציה אחרת רצינית, אבל במבחנים של סעיף 9 - - -

רות רוטנברג:

פליטות לסביבה, למשל.

היו"ר זוד צוקר:

איך אנחנו מיישבים את הסתירה?

איתמר יער:

יש שני היבטים: האחד, הסיבה שצה"ל מקבל את הגישה, כפי שכתובה כאן. ועוד, האפשרות הנוספת של הסכמת הכנסת, היא כשלעצמה הגבלה.

היו"ר זוד צוקר:

זה נכון, זה לא כל צבא ההגנה לישראל.

איתמר יער:

כי אני יכול לשים כאן עכשיו רשימה ארוכה של גופים, שאין ספק שעוסקים בחובה מידע, שאין לנו שום כוונה שיבוא לידי ביטוי. למשל, מערך קשרי החוץ של הצבא, מערך הפיתוח של מוצרי אמל"ח, מערך המבצעים של הצבא. אנחנו לא מכניסים את זה לכאן. והייחוד של גוף המודיעין, ואולי זה גם קשור בגופי מודיעין אחרים, הוא בכך שאחוז ניכר מאוד, כמעט כולו, של מסמכי המודיעין, מעצם העמדה שלהם, גם אם לא כתוב שם כלום, הם חושפים מקורות. לא המסמך הבודד, אבל אם מישהו עושה עבודה יסודית, ואוסף את כל המסמכים הלא מסווגים, שכאילו לא אומרים כלום, הוא יכול להגיע למקורות בהסתברות מאוד גבוהה.

מייק בלס:

מלה אחת על ההסטוריה של הסעיף הזה. הסעיף הזה התחיל כתוצאה מנסיון בארצות-הברית, שבו ניסו אנשים מהמאפיה לקבל מידע על המקורות ועל התיקים שיש לגבי אנשים מסויימים ב-F.B.I. היו פונים ושואלים: האם יש לכם חומר על נושא מסויימ? בסופו של דבר, הוציאו תחומים מסויימים בכלל מתחולת החוק, כי הם נותנים את עצם התשובה. יש לי חומר, אבל הוא חסוי, זה אומר שאתה אוסף חומר על העניין הזה. לכן, עונים היום לאנשים מהסוג הזה, שפונים ושואלים על מידע כזה: בקשתך לא מכוונה בחוק חופש מידע. ואז לא חשפתי, אין לי, ולא נקלעתי בכלל לוויכוח.

הרשימה אצלנו קצת התרחבה, מעבר לגופים כאלה, כי יש גופים שעצם הדיון במידע שלהם הוא פרובלמטי.

היו"ר דוד צוקר:

אנחנו מאשרים את פסקה 13(א)(1), בשינוי קל אחד, הוועדה שתהיה זו אותה ועדה משותפת שהחלטנו עליה, של ועדות חוץ ובטחון וחוקה.

פסקה 13(א)(1) אושרה, בכפוף להערה לעיל

היו"ר דוד צוקר:

(קורא פסקה 13(א)(2) מהצעת החוק הממשלתית).

אריה רוטר:

כפי שכבר נאמר כאן, חופש המידע הוא רעיון יפה, הוא בעייתי לגבי גופים שעיקר עניינם ועיקר תכליתם ועיקר הסמכויות שלהם, או כל הסמכויות שלהם, נובעות מהמטרה של איסוף מודיעיני, שהן מסרות ראויות. למשל, מטרת ביטחון המדינה.

היו"ר דוד צוקר:

אני רוצה את התייחסותן לסיפא של הסעיף הזה.

אריה רוטר:

שירות הביטחון הכללי מנחה את מה שאנחנו קוראים, כל הגופים המאובטחים, גם את כל משרדי הממשלה, וגופים אחרים, לרבות תעשיות ביטחוניות, לרבות חברות ממשלתיות, הוא מנחה אותם בתחום אבטחת המידע. ההנחיה הזאת באה לידי ביטוי בכך, שבכל גוף כזה יש יחידת ביטחון, יש זרימה שוטפת של מידע בין שירות הביטחון לבין היחידה וההיפך. ובעצם, ידו הארוכה של השירות בכל העניין. כך שאי אפשר לעשות את ההבחנה.

יהודא לנדא:

אני חייב לנסות ולחלוק על העניין האחרון. אין לי ספק שבתוך יחידות הביטחון בגופים הציבוריים יש נגזרת של מידע שקשורה לשירות הביטחון הכללי, וככזו היא צריכה להיכלל באותו סעיף. ליחידות הביטחון האלה - כיוון שהשב"כ אחראי באמת על כל יחידת ביטחון גם בגופים יחסית שוליים, שאולי מעניינים מאוד את הציבור, בתוך זוגמה יחידת הביטחון של המידע, אני לא יודע אם יש דבר כזה או אין דבר כזה - יש איזה שהוא קשר עם השירות.

הסענה שלי אומרת, שאם מדובר באלמנט שהוא שב"כ, אפילו במשתמע, הוא מכניס אותו לסעיף. אבל להגן על אותה יחידת ביטחון, גם בהיבטים שאין להם קשר לשב"כ, אני מרגיש עם זה קצת לא נוח.

ענת שקולניק:

אם לגבי סעיף קטן 1 באמת היה צמצום של מערך המודיעין, הרי כאן מדברים על גוף שלם שכולל הרבה מאוד מערכים. גם העיסוק שלו בביטחון, וגם אפשר שיש לו הרבה מאוד מידע שבהחלט לא צריך להיות מראש מידע חסוי. לכן, הייתי מציעה גם כאן, איזה שהוא מינוח פונקציונלי של סוג המידע שצריך להיות חסוי. אני מזכירה, שגם כאשר דיברנו על סעיף 9 של ביטחון המדינה, אז הסבירו לנו שזה ניסוח רחב של סעיף 9, בדיוק כמו שנאמר כאן, והוא נדרש כדי שאדם לא יוכל לקבל גם פיסות מידע, שהן תמימות לבשעצמן, ולחבר אותן ביחד, מה שנשמע מאוד הגיוני. אבל עם הרציונל הזה, בהחלט אפשר לסרב לתת מידע, גם לפי סעיף 9. שוב אני חושבת שפסקאות 2 עד 7, כולל, הן לא טובות.

ישי מנוחין:

אם אני רוצה לדעת מהי המשכורת של המשנה לראש השב"כ, זה פוגע בביטחון המדינה?

אריה רוטר:

תלך לממונה על השכר.

שמואל ס'פ:

אני אקח גוף ציבורי כלשהו, אני כעובד שם או כמתארח שם, יחידת הביטחון ביטלה לי את אישור הכניסה עם רכב, זה כל מה שעשו לי. ואני רוצה את המידע למה אתם לא נותנים לי להיכנס עם הרכב. לכאורה, על-פי מה שכתוב כאן - - -

הי"ר זוד צוקר:

קייס טוב, דוגמה רעה. כי יש מידע על זה שמתכוונים להשתמש במכונת שלך כנשא - -

יהודא לנדא:

זה מכוסה בסעיף 9 לא בסעיף 13.

שמואל ס'פ:

לידיעתך, בחלק מהמקומות אין כניסה, כי אין מקומות חניה, זה בכלל לא קשור לעניין ביטחוני. אבל מי שנותן את האישור זו יחידת הביטחון של המקום. לכאורה, יוצא שהיחידה הזאת, כל מה שהיא עושה, בין אם זה ביטחוני ובין אם זה לא ביטחוני - מחוץ לתחום. אם היחידה הזאת נכנסת בסעיף 9 - בסחון המדינה - אין לי בעיה. אנחנו מדברים על הנושא המוסדי. יכולה להיות, ביחידות הסמך האלה, פעילות שאינה פעילות בטחונית.

הי"ר זוד צוקר:

למה אסור לי לקבל את שמות כל האסירים המינהליים שמוחזקים היום במאסר? אני לא מבקש את הנימוקים, אני רק רוצה את השמות.

אריה רוטר:

יש לך כתובת הדבה יותר פשוטה לקבל את כל הנתונים האלה, אפשר לקבל אותם בצבא, במשטרה, בפרקליטות. לא צריך בגלל איזו דוגמה מסוימת לשבור את העיקרון, שגוף מודיעיני - - -

הי"ר זוד צוקר:

הדוגמה ניתנה כדי להמחיש איזה ארגומנט יש אינטרסים ציבוריים, שתובעים פומביות, וצריך להיות איזון האינטרסים עם סודיות. נדמה לי, שיש לפעמים להעדיף את האינטרס הציבורי, למשל, שנדע בדיוק כמה אסירים מינהליים. זוהי סתם דוגמה, או דוגמה אחרת, יותר פרובלמטית, אבל היא דוגמה רצינית בעיניי בחברה חופשית: כמה אנשים, כמה זמן, ישראל מחזיקה באנשים שהובאו מלבנון? אתה יכול לראות אינטרס ציבורי, יכול להיות שהוא מתאזן על-ידי אינטרס אחר.

אריה רוטר:

הנתון הזה הוא של הצבא, אלא אם כן אמ"ן יגיד לך שיש שם בעיה אמיתית.

איתמר יער:

אני חושב שהדוגמה טובה, והתשובה גם. כל עוד אתם אנשים הם בתהליך מודיעיני, אז באמת לא תוכל לקבל את התשובה, כי זה בגופי מודיעין. מהרגע שהם לא בתהליך מודיעיני, ונשארה רק הסוגייה שהם במאסר, אז זה לא בגוף המודיעיני, זה בתוך צה"ל, וכרגע כאן זה לא מופיע.

שמואל ס'פ:

לדוגמה, נעלם לי במשפחה אדם, אנחנו לא יודעים איפה הוא, ואני פונה לצבא ומבקש לדעת אם הוא לא נמצא בצבא לצורך תקירת שב"כ. התשובה: הוא לא אצלנו.

יהושע שופמן:

השב"כ לא עוצר אף אחד. המעצר הוא של המשטרה או של הצבא.

הי"ר דוד צוקר:

שמואל ספ, אני מוטרד ממשוהו אחר, אני לא מוטרד בגין עניין פרטי שלך או שלו, אני מדבר על איזה שהוא אינטרס ציבורי, שלעתים, באיזון עם האינטרס הביטחוני, כן מבקש פומביות.

יובל אזני:

זה לא שייך לחוק הזה. החוק הזה מדבר על שאילתה של האזרח מהרשות. אבל אם יש עניין ציבורי שהכנסת יכולה להעלות אותו, נתון כזה יכול להתקבל, אבל הוא לא קשור לחוק.

ישי מנוחין:

עד לפני שנתיים או שלוש לא היה מפורסם שמו של ראש השב"כ, היום כולנו יודעים, זה מתפרסם, לא נגרם שום נזק ביטחוני לשב"כ, לשום מקום אחר.

מייק בלס:

איך אתה יודע בכזאת ודאות?

הי"ר דוד צוקר:

זאת עובדת חיים, שאם יתקבל החוק הזה, אי-אפשר לפרסם את המידע הזה.

יהושע שופמן:

החוק הזה לא אומר שאי-אפשר.

צהלי דרוור-גבריאלי:

אני מסכימה עם הדברים שלך בדבר הצורך לאזן בין אינטרסים, אבל ההצגה של הגופים לא עושה את האיזון שאנחנו מחפשים. אם אנחנו מדברים, לדוגמה, על יחידות סמך, שחלקן פועלות, או שיש להם גם פעילות מסחרית רגילה לחלוטין, למה רק בגלל היותן יחידות סמך יש להם חסיון ביטחוני? לכן, צריך לגשת להצעה של ענת שקולניק, לייחד את הפעולות ולא את הפועלים.

הי"ר דוד צוקר:

לפי הערכתי היכולת לאתר את כל הפונקציות של אחד מהגופים, מבטיחה תקלות או מצד זה או מצד אחר. או שיותר מדי פעולות תתאפשרנה בלי שאנחנו רוצים בכלל, או שאנחנו נסגור יותר מדי דברים.

שמואל ספ:

אתה יכול לקבוע הפניה כללית של הגופים האלה בהתאם לסעיף 9, וכך פתרנו את הבעיה. אני מדבר על גופי משנה. גוף ראשי, אני מוכן אולי לקבל.

רות רוטנברג:

הנושא שלנו, של איכות הסביבה, הוא דוגמה מצויינת. הזכירו כאן את יחידות הסמך, אבל גם גופים אחרים, אני יודעת שמתקן מסויים יש לו שפכים - - -

הי"ר דוד צוקר:

של מערך המודיעין?

קריאה:

של הוועדה לאנרגייה אטומית, למשל.

רות רוטנברג:

אני לא רוצה לנקוב בשמות, אבל יש לנו דוגמאות מהחיים, שאנחנו יודעים שיש שם חומרים מאוד מסווגים או רדיו אקטיביים וכד' - - -

היו"ר דוד צוקר:

נגיע ליחידות הבעייתיות, וצריך לחשוב על פתרון לכולם, כי אנחנו נחזור לאותה דילמה עם כל היחידות.

רות רוטנברג:

דווקא בפסקאות משנה 9 ו-10, במשמרת ישראל ובשירות בתי הסוהר, כן עשו את האיזון הזה, בצורה נקודתית, הגבילו את הסודיות לגבי מערך המודיעין המבצעי והחקירות ומערך האבטחה. באותה רוח היה כדאי לעשות משהו כולל.

היו"ר דוד צוקר:

יש לנו רשימת גופים שלמה, שלגבי כולם קיימת אותה דילמה, כלומר, שאין שוני עקרוני ביניהם בהתמודדות.

יהודא לנדא:

אני בטוח שגם המוסד מנחה גופים מסויימים במדינת ישראל, ומשום מה אותם לא הכניסו בתוספת הזאת. זו דוגמה לחוסר ההצדקה לקיומה - - -

היו"ר דוד צוקר:

נמשיך.

(קורא פסקאות 4 ו-5 מהצעת החוק הממשלתית).

מה זה, בפסקה 5, יחידות סמך שעיקר פעילותן ביסחון המדינה?

ישי יודקביץ:

רפא"ל.

היו"ר דוד צוקר:

מה במשרד ראש הממשלה? במידה ורוצים לכלול בפסקה את משרד ראש הממשלה, אני מבקש להציג את הגופים הכלולים בו.

אריה רוטר:

אנחנו נבדוק את זה.

יהודא לנדא:

אני מציע, שהצעתי לגבי המנגנון של אישור השר פלוס ועדת המשנה, בצו שלא יפורסם אם לא צריך לדעת מזה, אבל שיהיה איזה שהוא מנגנון, בדומה למנגנון שהופעל בסעיף 13(א)(1), כדי למנוע סחף.

יוסי הלברייך:

זאת אומרת, לא "יחידות צבאיות", אלא תסתפק ב"יחידות" בפסקה 13(א)(1).

היו"ר דוד צוקר:

צריך להיות ספציפיים לגבי משרד ראש הממשלה ומשרד הביטחון.

(קורא את פסקה 13(א)(6) מהצעת החוק הממשלתית).

שמואל סף:

זה מאוד בעייתי.

ישי מנוחין:

יש כמה משפטים עכשיו כנגד הוועדה, כי היא לא נותנת אפילו תיקים רפואיים לאנשים שנפגעו.

אריה רוטר:

מה זה קשור לחופש המידע?

היו"ר דוד צוקר:

אריה רוטר, יש פה נציג.

ישי מנוחין:

הנושא של הוועדה לאנרגייה אטומית - יש מידע מסויים שבסדר גמור שהיא לא נותנת, אבל היא לא נותנת שום מידע. מקרה ספציפי היה עכשיו בבית משפט. לדוגמה, ויש לפחות 200 מקרים דומים, שכאשר הם מבקשים, אפילו את התיקים הרפואיים לא מקבלים. אי-אפשר לפטור אותם באופן גורף מכל דבר על-סמך זה שזה משהו סודי.

היו"ר דוד צוקר:

בית המשפט לא חייב אותם להעמיד את האינפורמציה הזאת?

ישי מנוחין:

בחלק מהמקרים, עכשיו, בית המשפט חייב אותם להעביר את המידע הזה.

היו"ר דוד צוקר:

אז יש תרופה.

ישי מנוחין:

אבל לא צריך לתת להם חסיון על הכל.

ענת שקולניק:

לא צריך לגרוע מהמצב המשפטי הקיים.

שמואל סף:

זה לא סוד שבנחל-שורק, למשל, מתבצעת גם עבודה אזרחית, על-פי הזמנה של גופים אזרחיים, למה זה צריך להיות חסוי?

היו"ר דוד צוקר:

עניין של בריאות?

שמואל סף:

כל החלק האזרחי, הגלוי, שנעשה שם לפי הזמנה של גוף אזרחי בתשלום.

צהלי דנוור-גבריאלי:

במיוחד כאן, בכל התוקף, צריך להכניס סייג של סיכונים סביבתיים.

בוועז אורן:

כמה דברים כללים בקשר לאנרגייה אטומית. בדומה למה שנאמר כאן על-ידי אמ"ן, שמידע שלכאורה נראה תמים, כאשר נאסף ומורכב ומנותח יכול לשמש שימוש לרעה. יש מדיניות עתיקת ימים לגבי הנושא של עמימות.

אזון מנוחין, אתה קורא עיתונים, וזה יפה, אבל אין שום קשר בין מה שאמרת לבין המצב בשטח. באותו פסק-דין שאתה קראת נמסר התיק הרפואי בשלמותו, שום דבר לא נמחק, לא שובש ולא הושחט.

הי"ר דוד צוקר:

בוועז אורן, אבל אם הסעיף הזה מתקבל והופך לחוק, אפשר לבוא לבית המשפט ולטעון במידה רבה של צדק, שאתה יכול לא למסור את המידע הזה.

יהושע שופמן:

לא. זו שאלה כללית. בסעיף 18, אנחנו עמדנו וביקשנו להוסיף את זה במבוא וגם בסעיף 18: "אין מחוק זה לגרוע מתוקפו של חיקוק שהיה קיים ערב תחילתו של חוק זה, המחייב, המתיר, האוסר או המסדיר, באופן אחר גילוי או מסירה של מידע שבידי רשות ציבורית".

מייק בלס:

תקנות סדר הדין האזרחי מבקשות גילוי מסמכים, חוק זכויות החולה מאפשר גילוי מידע רפואי של הנפגע.

הי"ר דוד צוקר:

קבלת הסעיף הזה, איננה מרעה את המצב הקייס?

יהושע שופמן:

החוק הזה לא יחול.

בוועז אורן:

לגבי פעילות מסחרית גם לקמ"ג וגם לממ"ג יש חברות מסחריות שיש להן קשר איתנו, בפיתוחים של טכנולוגיות שפותחו. החברות האלה הן חברות ממשלתיות, והחוק הזה, ככל שאני מבין, יחול עליהן.

הי"ר דוד צוקר:

זה לגבי הפעילות האזרחית?

הי"ר דוד צוקר:

חברה כמו חברת "אייסורד בע"מ", היא חברה ממשלתית - - -

יהושע שופמן:

זה רק חל על חברות מסוימות.

בוועז אורן:

על כל חברה ממשלתית, אם השר יחליט, זה יחול.

הי"ר דוד צוקר:

יש פעילות בתחום הבריאות, נחל שורק בתחום הבריאות, ובבתי חולים אתם עובדים הרבה, למה צריך להיות חסיון על זה?

בוועז אורן:

כאשר עושה את זה חברה שהיא מסחרית-ממשלתית, החוק שיחול - - -

היו"ר דוד צוקר:

חברה פרטית.

בוועז אורן:

הפעילויות האלה נעשות במסגרת חברות ממשלתיות, כאשר החוק שחל זה החוק הכללי לגבי חברות ממשלתיות.

היו"ר דוד צוקר:

מי שמייצר את המידע זה אתה, לא חברה ממשלתית. אתה המקור הראשון שבו נאגר מידע בנושא של איכות הסביבה או בנושא של בריאות, אז למה שזה לא יחול עליך?

בוועז אורן:

הפרדנו בין שני פנים. הפן המסחרי, כאשר למשל תחום לייזורים - - -

היו"ר דוד צוקר:

פעילות מסחרית, זה הכל. גם פעילות שנעשית בין שני כורים היא פעילות מסחרית, לא? נפריד בין פעילות אזרחית לבין פעילות אחרת.

בוועז אורן:

פעילות אזרחית נעשית במסגרת של חברה ממשלתית, כאשר ההוראות הכלליות של החוק חלות, כמו על כל חברה ממשלתית, ואין שום חשש ומניעה לגבי זה.

שמואל סג:

למה סעיף 9 לא מספיק?

בוועז אורן:

השאלה היא כללית לגבי כל סעיף 13.

שמואל סג:

לא, כי בשאר הגופים באמת ישנה פעילות ביטחונית מובהקת, ועיקר העבודה היא ביטחונית. פה אנחנו רואים, שלא בטוח שזה עיקר הפעילות. השאלה היא, מדוע סעיף 9 שמגן על סוד ביטחוני לא מספיק טוב?

בוועז אורן:

שוב, השאלה היא כללית. סעיף 9 לא מספיק טוב לאמ"ן, לא מספיק טוב לשב"כ - פה זה בדיוק אותו דבר.

היו"ר דוד צוקר:

בוועז אורן, יש הבדלים בינך לבין אמ"ן. חלק מהפעילות שלך - ואתה כל הזמן עונה לי בסיועונים מכניים, שאתה עושה את זה באמצעות חברה ממשלתית - אבל חלק מהפעילות שלך היא בעלת אופי שאין סיבה להחכות את האינפורמציה אודותיו. למה שפעילות כזאת, שעל פניו ברור לגמרי שהיא לא גבולית, היא לא אפורה, שהיא פעילות אזרחית, מדוע עליה תחול איזו שהיא סידקרטזציה? אני לא מבין.

בוועז אורן:

ממשלת ישראל החליטה מזמן להפריד בין הקטע של פיתוחים אזרחיים-מסחדיים לבין הקטע של פעילות שמרכזה גרעין והוועדה עצמה. יש הפרדה "בילט אין".

היו"ר דוד צוקר:

אם יש הפרדה, אז אותו חלק שלגביו ברור שהוא איננו עוסק בעניין שיש איתו איזה שהוא הקשר ביטחוני אסטרטגי - - -

בועז אורן:

כשאתה כתבת "הוועדה לאנרגייה אטומית, נמצא במרכז המחקר הגרעיני", זה לא כולל את חברת "איסורד בע"מ" או חברת "רותם תעשיות". אלה שתי חברות, שיש להן איזה שהוא חיבור למרכזים, שנועדו למסחר את הידע.

היו"ר דוד צוקר:

כלומר, כל הפעילות האזרחית שלכם נעשית באמצעות שתי החברות הללו?

בועז אורן:

כמעט.

שמואל סג:

שתי קושיות. הקושייה הראשונה היא, נניח שהחברה המסחרית קנתה שירותים ממרכז מחקר, במסגרת עבודתה, התוצאות של אותה עבודה הן סודיות או לא?

בועז אורן:

זה נכון כמו רכישת עגבניות בשב"כ.

שמואל סג:

כן או לא?

בועז אורן:

אני אפנה אותך לדברים הכלליים. זה נכון כמו רכישת עגבניות בשב"כ.

לגבי הפיקוח הבריאותי. יש מנגנון שמוסכם על-ידי פיקוח בריאותי/סביבתי. לדוגמה, המשרד לאיכות הסביבה חבר קבע בוועדה, אשר תפקידה לקיים פיקוח סביבתי ובריאותי על הכור בדימונה ועל הפעילות של הוועדה בכלל.

היו"ר דוד צוקר:

זו לא תשובה לחקיקה הזאת. אני לא מבין למה זה שייך.

בועז אורן:

שאלו "האם יש פיקוח".

היו"ר דוד צוקר:

אנחנו לא עוסקים עכשיו בוועדה לאנרגייה אטומית, אנחנו עוסקים בחופש המידע.

השאלה היא, למה האספקטים שאינם בריאותיים, כשעובדים מול בלינסון, יש איזו שהיא סיבה - - -

בועז אורן:

פינוי של פסולת רדיו אקטיבית?

היו"ר דוד צוקר:

למשל, פינוי של פסולת שאתם עוסקים בה הרבה. על-פי הסעיף הזה הכל סגור.

בוועז אורן:

ישנו אתר בכור בדימונה - - -

הי"ר דוד צוקר:

בוועז אורן, אתה עונה לי למהות, אני לא שואל על המהות. אנחנו לא עוסקים בבדיקת פעולתה של הוועדה. אנחנו עוסקים בשאלה אחרת והיא: האם יש תחום במסגרת הפעולה שלכם, שבאופיו הוא כזה שאין שום סיבה שטין הציבור תשזוף אותו?

בוועז אורן:

את הפיננז של פסולת מבתי חולים עושה חברת "רותם תעשיות", חברה ממשלתית, שכפופה לחוק הזה, כמו כל חברה ממשלתית אחרת.

מייק בלס:

אם יחילו השרים בצו על "רותם תעשיות", שמפנה, אז החוק חל עליה.

יהושע שופמן:

גם אם תמחק אותם מסעיף 13, אז זה לא יעזור לך בעניין סילוק הפסולת הגרעינית.

הי"ר דוד צוקר:

לא כך הוא אמר. הוא אמר: תחילו את זה על שתי החברות הללו - - -

יהושע שופמן:

הוא אומר שהוויכוח על סילוק הפסולת הגרעינית - - -

הי"ר דוד צוקר:

אני יכול למצוא לזה תשובה. אני יכול לקבוע הוראה ספציפית כאן, שאומרת, בניסוח כזה או אחר, ש"פעילות בעלת אופי אזרחי - - -", ויש פעילות בעלת אופי אזרחי, ואין סיבה להחיל עליה שום מיתולוגיה.

בוועז אורן:

אז תחיל על כל חברה ממשלתית. מה ההבדל בין החברה למדליות לבין "רותם תעשיות"? למה החברה למדליות צריכה החלטה של שני שרים?

ישי יודקביץ:

הפעילות המסחרית-אזרחית, הלא מסווגת, של היתידות הללו. כמו שבועז אמר: הן חברות ממשלתיות.

הי"ר דוד צוקר:

כלומר, אתה מוכן שנקבע כאן את זה, למעט פעילות של חברות ממשלתיות.

ישי יודקביץ:

לגבי שאר הדברים, שוב פעם עניין של האיזונים. למה צריך את החישוק הנוסף?

יהודא לנדא:

בוועז אורן, למה לא יחול על הוועדה לאנרגייה אטומית התוספת בסעיף 9(ב)(3)(ב), שאומרת: "פסקת משנה זו לא תחול על מידע בדבר סיכונים סביבתיים ובדבר פליטה, שפיכה או השלכה לסביבה" - לא מדובר בתוך קמ"ג - "של מזהמים הגורמים או העלולים לגרום למפגעים סביבתיים, כמשמעותם בחוק למניעת מפגעים סביבתיים"? זו הבעיה שלנו.

בוטז אורן:

יש לזה סיבה מצויינת - - -

מייק בלס:

כשאתה מדבר על סיכונים סביבתיים - אני לא מבין בזה כלום - אני מניח שצריך להיכנס לפרטי פרטים כדי להבין מה הסיכון הסביבתי, ואז אתה חושף.

יהודא לנדא:

אני לא מדבר על המצב בתוך הקרייה, אני מדבר על מה שקורה מחוץ לקרייה, באיזורים הציבוריים.

בוטז אורן:

אותו דבר.

שמואל סף:

עובד אזרחי רגיל רוצה להעמיד את עצמו למכרוז להתקבל לעבודה, והוא רק רוצה לדעת איזו הגנה יש עליו מבחינת בטיחות. לכאורה, על-פי הסעיף, כמו שהוא מנוסח היום, הוא לא יקבל מידע.

יוסי הלברייך:

סוגי המידע הפשוטים האלה, יכולים להפוך אחר-כך למידע לא פשוט.

הי"ר דוד צוקר:

אנחנו עוברים הלאה.

(קורא פסקה 13(א)(7) מהצעת החוק הממשלתית).

כל מקום, דרך אגב, שכתוב "ועדת החוץ והבטחון של הכנסת" או "ועדת משנה", זו הוועדה המשותפת לחוץ ובטחון וחוקה שקבענו.

מה זה "ביטחון יחסי החוץ של המדינה"?

יהושע שופמן:

זה כבר מופיע בפסקה 9(א)(1), העיקרון של ההגנה על יחסי חוץ.

הי"ר דוד צוקר:

תכתוב: "פגיעה ביחסי חוץ של המדינה". אגב, זה ניסוח פרובלמטי מאוד. כל פעולה מדינית, שבעיניי פוגעת ביחסי עם ארצות-הברית, נניח אי ביצוע צעד כלשהו, אסור לפרסם? העניין של יחסי חוץ בתור שיקול הוא מאוד בעייתי. זה פרובלמטי לכלול ביטחון וחוץ ביחד, אלא אם כן שניהם יחד. אם אתה אומר שאלה שני תנאים מצטרפים, יש הגיון.

איתמר יער:

בסעיף הזה אתה מדבר על יחידה, רק מסבירים מה השיקול שבגללו הדבר רלוונטי. צריך לקבל החלטה לגבי היחידה, זה לא רק יחסי חוץ.

הי"ר דוד צוקר:

אם אתה אומר שאלה שני תנאים מצטרפים, אני יכול להבין שגם ביטחון המדינה ופגיעה ביחסי החוץ. פגיעה ביחסי החוץ יכולה להיות גם פגיעה במערך התרבות שלנו עם צרפת.

יהודא לנדא:

יש את הפן האחר של יחסי חוץ, שרובו הוא דיפלומטי.

היו"ר דוד צוקר:

יהושע שופמן, תרשום לך שהניסוח הזה לא יכול לעבוד.

איתמר יעד:

במשרד החוק, במקרה הזה, יש יחידה.

היו"ר דוד צוקר:

זה ברור, המהות ברורה. אני אומר, שהניסוח פה הוא הרבה יותר מתירני ורחב ומאפשר לכלול בתוכו הרבה יותר זבדים ממה שאנחנו באמת מעוניינים לתת.

צריך לדבר בסעיף הזה על פגיעה ממשית ביחסי החוק, ודאי לא הניסוח הזה.

(קורא פסקה 13(א)(8) מהצעת החוק הממשלתית).

הפסקה הזאת הופיעה כבר לפני כן במקומות אחרים, זה הופיע בפסקה 9(א)(4).

רחל גוטליב:

שם מדובר על שיטות עבודה ונוהלים.

יהושע שופמן:

יש הגנה בפסקה 9(א)(4) על שיטות העבודה והנוהלים, זו סוגייה אחת. והשאלה השנייה היא, העיון בתיק החקירה עצמו. העיון בתיק החקירה עצמו - אנחנו לא מתכוונים שתיקי חקירה יהיו גלויים לציבור - אבל יש זכות לנאשם, יש זכות במקרים מסויימים לעיון בתיק. אבל אדם בא, מכוח חובה שבחוק, וצריך לגלות את כל מה שהוא יודע פרט להפללה עצמית, מיזע כזה לא אמור להיות בעיתון. כיוון שיש כמה וכמה גופים שעוסקים בעצם באותה עבודה, אבל נשארים שונים, אז זה לאו דווקא משטרת ישראל, זה גוף של הרשות.

ישי מנוחין:

משטרת ישראל פתחה את המרשם הפלילי שלה בפני אנשים. אדם שיש לו תיק במרשם הפלילי יכול ללכת לראות מה כתוב שם.

ענת ברודסקי:

לעצמו.

מייק בלט:

כנסת ישראל, בחוק, פתחה את המרשם הפלילי בפני הנוגע בדבר.

ישי מנוחין:

השאלה, אם זה לא ימנע את זה.

מייק בלט:

החוק לא משפיע על דין קיים.

שמואל ס:

אם אתה זוכר, הנושא הזה עלה, ונושא ניירות ערך, כאשר התבקשנו כאן לתקן ולהוסיף אותו לגבי חוק הגנת הפרטיות, שזאת רשות שלא נכללת וכו'. ואז אמרנו: נזכור להעביר את זה לכאן. השאלה היחידה שנשאלת כאן: בוצעה חקירה, החקירה לא העלתה כלום, והתיק נסגר. עברו שלוש שנים, ואני האיש שכנגדו נפתחה חקירה, אני רוצה לדעת מה יש שם. על-פי החוק היום, אין שום חובה לגלות לי מה היה בתיק.

הי"ר דוד צוקר:

אנחנו עוסקים עכשיו במשהו אחר: האם הופכים את המידע הזה לפומבי? לא אם אתה ראוי לקבל אותו. השאלה, האם אני צריך לדעת מזה? זאת השאלה.

שמואל סף:

אין לי שום חוק אחר, חוץ מהחוק הזה.

שמואל סף:

אז תציע לי, בכובע אחר, להגיש הצעת חוק ולתקן חוק אחר באופן שיאפשר לך לעיין בזה.

יהודא לנדא:

זה לא נכון. כתבנו בסעיף 10, שעניינו של המבקש במידע הוא פקטור. גם באחד הדיונים המוקדמים, עוד לפני שנכנסו לוועדת המשנה, בדיון הראשון שנערך כאן, דיברו על זה שהחוק הולך לעשות שינוי משמעותי. דיברנו עם הנציבות על-כך, שהיום כבר אפשר למסור מידע מתוך התיק האישי וכד'.

הי"ר דוד צוקר:

למסור מידע למי? אנחנו לא עוסקים בזכותו של אדם לדעת על עצמו משהו. אנחנו עוסקים בזכות של הפרהסיה לקבל את המידע הזה.

יהודא לנדא:

זה נכון עקרונית. אבל לאור קיומו של סעיף 10, ובהתייחס לדברים שנאמרו בוועדה הזו, עוד בטרם הוקמה ועדת המשנה, יש כאן גם התייחסות, אם כי אני מודה שהיא אינצידנטלית, לזכותו של האדם שיש לו עניין מיוחד במידע הזה.

הי"ר דוד צוקר:

אני לא אדון בשאלה הזאת. יכול להיות שהיא מאוד חשובה, אבל אני ממש לא אחפוס סרמפ בהזדמנות הזאת.

סעיף 8, אנחנו מאשים כלשונו.

סעיף 8 - אושרהי"ר דוד צוקר:

(קורא פסקה 13(א)(9) מהצעת החוק הממשלתית).

שמואל סף:

גם מידע סטטיסטי?

רחל גוטליב:

מאוד התלבטנו בניסוח. השומר מבצע במקרים רבים דרישות קודמות. ולכן הרעיון המקורי שעלה לחלק את זה לפי יחידות, לא מתאים למשטרה. וזה הניסוח המתאים ביותר שמצאנו.

יהודא לנדא:

עם כל הכבוד למשטרה, ואני באמת מכבד את המשטרה, ההבחנה בין משטרת ישראל לבין צבא ההגנה לישראל, למשל, במישור של הוספת מערך המבצעים, היא הבחנה בלתי מוצדקת. כלומר, אין לי ספק בכלל, שמערך המודיעין במשטרה חייב להיות חסוי, כמערכת, וכך גם מערך החקירות. אבל מערך המבצעים איננו צריך להתכנס לקטגוריה הרחבה של מערך שלא קיבל. אני אתן דוגמה, אפשר כל דבר במשטרה, יהא אשר יהא, לקשור תמיד למערך המבצעים. יכול להיות שזו לא הכוונה של האנשים שיושבים ליד השולחן הזה, אבל התוצאה תהיה - - -

היו"ר דוד צוקר:

כמעט הכל זה מבצעים?

רחל גוטליב:

הלוגיסטיקה לא קשורה פה.

היו"ר דוד צוקר:

כל הלוגיסטיקה קשורה במבצעים.

ענת שפי:

היערכות המשטרה לקראת חגיגות יום העצמאות יש לה פן מאוד חשוב ועקרוני בנושא של מניעת פיגועים.

יהודא לנדא:

זה נוגע לביטחון המדינה, אז חס ושלום אל תגלו, אבל - - -

ענת שפי:

זה לא ביטחון המדינה, זה נקרא ביטחון הפנים, יש פעילות של הימ"מ.

יהודא לנדא:

תיצרי קטגוריה של ביטחון פנים.

היו"ר דוד צוקר:

אני ממשיך הלאה.

(קורא פסקה 13(א)(10) מהצעת החוק הממשלתית).

לגבי השב"ס נשאלת אותה שאלה. יש כאן שני דברים, גם מודיעין וגם מערך אבטחה.

(קורא פסקה 13(א)(11) מהצעת החוק הממשלתית).

זה, מביטוח לאומי ועד למשרד הביטחון.

שמואל סף:

זה נוגע רק לסוגי מידע אישיים או גם למידעים סטטיסטיים. גם אם אני פונה לתל-השומר. הייתי רוצה לדעת בכמה ערעורים סיפלתם השנה?

היו"ר דוד צוקר:

נציגי משרד המשפטים, אני נותן מיוטה לסיכום. בעצם יש מכנה משותף לדילמה שעוברת כחוס השני בין כל הגופים הללו. מצד אחד, האינטרס הציבורי המובהק, שאין צורך להכביר עליו מלים, לגבי שמירת סודיות בכל מה שקשור לביטחון במובן הרחב של המילה, כפי שהוא מתבטא ממערך המודיעין המשטרה דרך השירות, המוסד ועד לשב"ס. מצד שני, אני יכול לראות, במקרים מעטים אך חשובים, שכמעט בכל הגופים יש אינטרס ציבורי לקבל אינפורמציה שאפשר לפרוש אותה כמה שאיננו פוגע באינטרס ביטחוני, ויש חשיבות ציבורית לדעת אותה.

הניסוח, כפי שמופיע כאן, נותן ביטוי מובהק לאינטרס הראשון, שמעוגן היטב בניסוח שישנו כאן. אין ביטוי לאותם מקרים, שאמרת שיייתכן והם בודדים, וייתכן וזה לא בכל הגופים, שבהם יש עניין לציבור לדעת אינפורמציות שאינן מסגירות מידע ספציפי, אבל הן מצביעות על אופי פעולתו של ארגון - אם הוא שומר על איכות הסביבה או לא, אם הוא ביצע מספר בדיקות או לא ביצע. יש מקרים, כמובן, שעצם ביצוע הבדיקה, ודאי שמספרן של הבדיקות, עלול להסגיר מידע שאיננו רוצים בחשיפתו.

אני מבקש לנסות להביא, בתיאום עם כל מי שצריך, ניסוח אחד כללי, לא בכל אחד מן הסעיפים, שיתן ביטוי לאותו פתח צר, שבו ניתן להיכנס עם האינטרס הציבורי, שלעתים, גם אם זה לעתים רחוקות, וגם אם זה לא בכל הגופים, שגובר על האינטרס הביטחוני.

אני מאוד מבקש מכל הגופים המיוצגים כאן ומוזכרים כאן לעשות מאמץ ולראות, לא רק את האינטרס שלשמו הם יושבים כאן ונשלחו לכאן, אלא גם איזה שהוא אינטרס ציבורי מעט יותר רחב - ואני משתדל שהניסוח מצידי יהיה זהיר - אבל להבין שכמעט לכל גוף שפועל בחברה, שצריך לדעת עליו משהו, לא סביר להניח שכל הפעולות שלו, בכל המקרים ובכל השנים, טעונות סודיות מוחלטת.

אני מבקש להביא נוסח אחד כללי, שיהיה בתחילתו או בסיומו של הסעיף, שיתן אפשרות לפתח הצר הזה.

מייק בלט:

לגבי כל סעיף?

הי"ר דוד צוקר:

למשל, לגבי פסקה 8, נדמה לי, שלא דרוש.

ענת ברודסקי:

אנחנו חשופים.

איתמר יער:

בהנחה שלגבי רבים מהסעיפים שמופיעים פה, חיכינו לראות איך תהיה ההתייחסות לדברים הנוספים, אבל אם הולכים עם הסעיפים האלה - מה שניתן למשטרה בפסקה 9 בסוגיית המבצעים והחקירות, ומה שניתן לשב"ס בפסקה 10 בסוגיית האבטחה, הם בוודאי נכונים לגבי צה"ל. ואם זה כך, אז הם בוודאי צריכים להופיע בצה"ל.

הי"ר דוד צוקר:

לגבי מבצעים, עדיין לא אישרנו.

רחל גוטליב:

לצה"ל יש האופציות של היחידות, וביקשו מאיתנו לבדוק את זה, וזה בלתי אפשרי במשטרה.

הי"ר דוד צוקר:

איתמר יער, לפני שאתה מבקש את זה כאן, אם אתה מוכן לבוא בדברים עם הנציגים של היועץ המשפטי לממשלה, במידה ואין תשובה על-פי סעיפים אחרים או באלטרנטיבות אחרות שהסעיפים האחרים מציעים לך, אז זה יבוא לכאן.

ישי מנוחין:

הוא שואל למה הוא - צריך להצטמצם כשאחרים כל-כך רחבים. אז, שגם האחרים יצטמצמו.

איתמר יער:

זה לא בהיבט הסוציאלי.

הי"ר דוד צוקר:

הוא אמר משהו אחר: חברים, ראוי שהשב"ס יצטמצמו כפי שהצבא הואיל להצטמצם.

איתמר יער:

נכון.

היו"ר דוד צוקר:

רק שאני לא בטוח שהצבא כל-כך מצומצם בהגדרה. תראה את כל שאר הסעיפים.

איתמר יער:

הצבא לקח עליו מגבלה מאוד רצינית. יש פה את רוח החוק.

היו"ר דוד צוקר:

יש לך אפשרות נוספת, יש לך פתח - - -

יהודא לנדא:

הפתח הזה נתון לכולם.

היו"ר דוד צוקר:

אגב, אני חושב שהצבא נהג כאן נכון מבחינה ציבורית - אני מברך על זה.

בועז אורן:

אנחנו מבקשים לשמור אפשרות לפתוח סעיפים שכבר סוכמו, באם יתקבל סעיף שמרחיב.

היו"ר דוד צוקר:

בוודאי, שמורה לך הזכות.

יהושע שופמן:

עברנו על כל הפרוטוקולים, ואלה הסעיפים העיקריים שנשארו: כל סעיף המסרה; מבחינת רשימת הגופים - בתי משפט, מבקר המדינה והכנסת - - -

היו"ר דוד צוקר:

אנחנו מחכים על זה לתשובות.

ישי מנוחין:

וקופות החולים.

יהושע שופמן:

זה עלה וירד.

היו"ר דוד צוקר:

אני לא זוכר שביקשתי לבדוק את זה.

ישי מנוחין:

ביקשת, ואפילו קיבלת מכתב.

יהושע שופמן:

אני לא מדבר על דברים שצריך לשנות את הניסוח. אני ממשיך, הנושא של בעל עניין, שאיננו אזרח או תושב; סעיף 7 - פתח למקרים זחופים.

מייק בלס:

זה לא מכוסה בסעיף 710?

היו"ר דוד צוקר:

זה לא נסגר, יכול להיות שזו החשובה, אבל זה לא נסגר.

שלמה שהם:

פסקה 6(ג), הנושא לא סגור.

היו"ר דוד צוקר:

פסקה 6(ג) - מחקנו.

יהושע שופמן:

פסקה 9(א)(4), האם להעביר ל-(ב)? - נעשה את זה בצורה מסודרת: התפקוד התקין של הרשות, ביקשת שנחזור לזה; דוחות פנימיים - נחזור לזה עם ניסוח, העקרון כבר סוכם; לגבי הסוגייה של עניינים מסחריים או מקצועיים, קיבלנו ממש בימים האחרונים מכתב מאדם, טבע ודיו" ומכתב מההתאחדות לגבי סעיף 9(ב)(3)(ב). אלה הדברים הפתוחים עד לישיבה של היום.

ישי מנחין:

ישנו הנושא של סוגי מידע שונים, מידע מסויים שצריך לבחון ומידע אחר שאולי צריך לרכוש, שדובר על זה שזה ייכנס, עוד לפני הישיבה הראשונה - - -

היו"ר דוד צוקר:

הדבר היחיד שעכשיו יהושע שופמן התבקש לציין, אלה אותן נקודות, שבמהלך הדיון בוועדת המשנה לא סוכמו. שמורה לך הזכות להעלות את הנקודה הזאת כשנסיים את הדברים.

אנחנו ננסה עד סוף דצמבר, תחילת ינואר, לסיים, המועדים לישיבות הבאות:

2 בצמבר 1997, יום שלישי, משעה 14:30

16 בצמבר 1997, יום שלישי, משעה 9:00 עד 11:00

30 בדצמבר 1997, יום שלישי, משעה: 9:00 בבוקר עד 16:00 אחר-הצהריים.

תודה רבה, הישיבה נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 16:20

1